בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', ה' בניסן תשס"ח (10 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

*השבת אנחנו קוראים את פרשת "**מצרע**", ה"בן-זוג" של פרשת "**תזריע**", שאותה קראנו בשבת שעברה. שתי הפרשיות עוסקות בנגעי הצרעת ותהליכי הטהרה מכך.*

= פרשת **מצרע** היא – במבט ראשון- פרשה העוסקת בתורת הדרמטולוגיה ובעיות העור למיניהן כמו הצרעת, למשל. אבל לדעתם של חז"ל, אין זה הנושא המרכזי של פרשתנו. העור הוא מעטפת ההגנה המפרידה בין מה שבתוכנו ומה שמחוץ לנו. ולכן, סבורים חז"ל, מחלות העור אינן תופעות פיזיולוגיות בלבד אלא ביטוי פיזי לפגם מסוים בנפש, בצד הרוחני שלנו.

"אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן: על שבעה דברים נגעים באין: על לשון הרע, ועל שפיכות דמים, ועל שבועת שוא, ועל גילוי עריות, ועל גסות הרוח, ועל הגזל, ועל צרות העין." [מסכת ערכין ט"ז].

ברצוני לדבר היום על אחד מתוך שבעת העוונות הללו: **גסות הרוח** שהיא שורש כל המידות רעות. אנחנו מכירים היטב (לצערנו) את המידה הרעה הזאת. כי גסות הרוח היא: **חוצפה**. כולנו יודעים שהחוצפה היא התכונה השלילית הבולטת ביותר בחברה שלנו. אנו יודעים שישנו בעולם "תה אנגלי", "בושם צרפתי", "ריבת חלב ארגנטינאית", ו"חוצפה ישראלית". החוצפה היא תוצרת כחול לבן.

ומה זאת חוצפה? איך ניתן להגדיר את המילה המפורסמת הזאת? החוצפה היא <u>ביטחונו המופלג של האדם שכל האמת והצדק הם נחלתו הבלעדית</u>. בן אדם חצוף מרגיש שהוא מרכז העולם. שהוא היחיד. האדם בעצם נולד עם תכונה זו. הרי כולנו צאצאיו של אדם הראשון, שהיה מרכז העולם, וכמובן הוריש את התכונה הזו לכל אחד ממיליארדי צאצאיו על פני האדמה.

במס' 'סנהדרין' [לח.] קיים דיון מאד מעניין על עצם בריאתו של האדם בערב שבת [הרש"י הראשון בפר' "תזריע" מתייחס לגמרא זאת. מג]. מדוע האדם שהוא נזר הבריאה, נברא רק בסוף התהליך ולא בתחילתו? בין התשובות המאד מעניינות שבאותה הסוגיא, תשובה אחת מוצאת חן בעיניי: "שאם תזוח דעתו עליו, אומר לו: **יתוש קדמך במעשה בראשית**". באותו הרגע שהאדם יתגאה, כשהחוצפה תכנס עמוק לתוך נשמתו, ניתן יהיה להגיד לו שאפילו יתוש קדמו בבריאה...

היה ר' רפאל מברשד אומר: אוכל להצטדק ולמצוא תירוץ על כל החטאים, מלבד על החטא של גסות הרוח. כשישאלו אותי בבית דין של מעלה: "עסקת בתורה?", אענה: "לצערי הייתי עם הארץ ולא ידעתי ללמוד." "האם לכל הפחות עסקת בתעניתים?", הם ישאלו. ואז אענה: "הייתי חלש, כוחותי לא עמדו לי". "ונתת כסף לצדקה?" ואז אענה: "לצערי לא היה ביכולתי, הייתי עני ואביון".
אם כן, ישאלו אותי: "עם הארץ היית, כח לא היה לך, וגם כסף לא היה לך, למה היית גס רוח? מדוע היית בעל גאווה וחוצפה? ועל זה –אמר ר' רפאל- לא תהיה לי כל תשובה".

"לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ. כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי."
מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 18^{43}	(י-ם): 18^{30}	(ת"א): 18^{45}	(חיפה): 18^{37}
צאת השבת	(ב"ש): 19^{42}	(י-ם): 19^{44}	(ת"א): 19^{46}	(חיפה): 19^{46}

פרשת השבוע: **"מצרע"** [ויקרא י"ד 1 – ט"ו 33] **יום נעים ושבת שלום ומבורך!**

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', ה' בניסן תשס"ח (10 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

זה כוחה ההרסני של גסות הרוח, מידה בלתי מוצדקת מפניה מזהירה אותנו התורה. הבה נזכור תמיד שאפילו יתוש קדם לנו במעשה בראשית.
[http://netzach-israel-hebrew.blogspot.com/2006/04/blog-post_24.html]

כדוגמא לאיש יהודי (נוסף) שחי את חייו כך...
*היום, **ה' בניסן**, יום פטירתו של ה"**אוהב ישראל**" – **ר' אברהם יהושע השֶל** מאפטא, [5515-5585: 1755-1825], אחד מגדולי תלמידיו של הצדיק, **ר' אלימלך מליז'נסק**. הוא נקרא "**אוהב ישראל**" על-שם ספרו שחיבר לפירושו על פרשיות התורה. בכל הזדמנות הוא גילה מידה מופלגת של אהבת ישראל, והנחיל מידה טובה זו לחסידיו הרבים.*
נוכל ללמוד מהמעשה הבא:

הרבי מאפטא נסע פעם לעשות את השבת בעיר אחת. באותו מקום דרו שני בעלי-בתים אמידים, שדירותיהם היו מרווחות ומרוהטות בטוב-טעם, ושניהם בקשו להתכבד בכבוד הגדול, לארח בביתם את הרב השל, הרבי מאפטא, רבם ומאורם של ישראל.
התעניין הצדיק בטיבם ובמעשיהם של שני בעלי-בתים אלה, והוברר לו שאחד מהם אינו מדקדק ביותר במצוות; ועם זאת הוא ענוותן וצנוע ואינו מתהדר בעשירותו. לעומתו, נודע העשיר השני כירא שמיים המהדר במצוות, אלא שהיה מתגאה בתורתו ובמעשיו בפני הבריות.
בחר הרב מאפטא להתאכסן אצל בעל-הבית הראשון, אף שהיו מרננים אחריו שאינו מדיר עצמו מדבר עבירה. וכאשר נשאל פעם הצדיק ע"י מקורביו, מדוע העדיף אותה אכסניה ופסח על ביתו של הגביר, הנודע בכל העיר כמדקדק במצוה קלה כבחמורה, השיב לשואלים: אותו גביר נקי אמנם מכל עבירה, אבל כיוון שפגום הוא במידת הגאווה, נאמר עליו בגמרא: "אמר הקדוש-ברוך-הוא: אין אני והוא יכולין לדור בעולם" [מסכת סוטה ה.] ואם הקב"ה, כביכול, אינו יכול להימצא עם בעל-גאווה במחיצה אחת, לא כל-שכן אני! אבל הגביר השני, שטבועה בו מידת הענווה והצניעות, אף-על-פי שנכשל פעם בפעם בעבירה זו או אחרת – הרי נאמר עליו בתורה: "...השוכן איתם בתוך טומאותם." [ויקרא ט"ז 16]. ואם הקב"ה, כביכול, מוצא לו מקום לשכון בתוך טומאות ישראל – ודאי שאף אני רשאי להימצא באכסניה שכזו... [פרפראות לתורה]

"לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ. כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי."
מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 18^{43}	(י-ם): 18^{30}	(ת"א): 18^{45}	(חיפה): 18^{37}
צאת השבת	(ב"ש): 19^{42}	(י-ם): 19^{44}	(ת"א): 19^{46}	(חיפה): 19^{46}

פרשת השבוע: "מצרע" [ויקרא י"ד 1 – ט"ו 33] **יום נעים ושבת שלום ומבורך!**
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.